

Я не скажу, що мистецтво для мене понад усе. Воно є в моєму житті ще з дитинства, коли мати зажуреним голосом співала мені колискової, бо я був дуже крикливий. Спати не давав, а як приспить мене, то години зо дві спокою в домі. А потім знов співи. Ще нічого не розумів, а музика і поезія вже були біля мене.

Малим я видирався на диван, щоб роздивитися картину, яка на стіні у нас вдома: озеро, чотири дерева, ліс вдалині. Здаля — мов живе, поблизу — шматки фарби наляпані будь-як.

Вдома багато співають старовинні романси. Ну і в школі розповідають дещо. Оце, мабуть, і все. Сам я не співаю, не граю, не малюю. Тільки дивлюся й слухаю.

Музика стає шумовим фоном нашого — отже, й мого — життя. Найгірше, що нічого не можу вдіяти: я не хочу слухати, а він хоче, хоч нічого і не розуміє. Бо музику треба слухати серцем, віддаючись їй повністю, а не під час прання шкарпеток чи розв'язання задач з алгебри. Зараз добре розумію відомі слова Олександра Довженка: «Раніше на містку співали дівчата, а тепер кричить радіо. І хоч би озирнулося, кляте, чи його хтось слуха?» От і все мистецтво у моєму житті.